

Da bi čovjek ostao „živ“ biti će prisiljen promijeniti svoja uvjerenja

Svakog dana čitamo naslove u novinama koji nam lede krv u žilama. Komentiramo o njima, razvlačimo ih od usta do usta, pokušavamo ih zaboraviti mijenjajući teme, ali oni su sve uočljiviji i sve više upozoravaju čovjeka na upitnu mu budućnost. Ako sve polako, ali sigurno odlazi u propast čega smo svedoci, po kojoj pravdi bi mi ostali pošteđeni. Možda bi trebali ozbiljnije razmisliti o tom problemu, a ne okretati glavu na drugu stranu, uvjeravajući se da će nas zaobići ili samo dodirnuti, sve ovo što sustiže apsolutno cijeli svijet. Koliko god pokušavali sami sebi bacati pijesak u oči, morati ćemo ipak progledati, jer ovdje se radi o čovjeku, o našoj djeci. U ovakvim situacijama kada se ruše naše kule od karata, pomoći može jedino kolektivna svijest, a ona počinje pojedincem. Jesu li opomene koje dobivamo naš zajednički crveni karton? Ne možemo dovijeka uvjeravati jedni druge „biti će bolje“, a vlastita razmišljanja tvrdoglavo ne pomicati ni za dlaku. Upravo su naša sadašnja uvjerenja i najveća prijetnja našoj budućnosti. Kao da idemo kroz zid, a pravog razloga nismo ni svjesni. Što se nama ljudima dogodilo da ostajemo u „mraku“, a sebe pretvaramo u patnike? Što se dogodilo čovjeku, ako dozvoljava iskorištavanje vlastite vrste? Gdje su nestala ljudska prava i tko ih oduzima? Mi ih oduzimamo jedni drugima, jer sebično vjerujemo da imamo na to pravo. Kontradikcija na kontradikciju! Koliko jedni drugima želimo kvalitetniju budućnost, toliko želimo i samima sebi. Uvrnuto je vjerovati da neki imaju pravo dobiti više, a neki manje, a neki gotovo ništa. U takvoj jednadžbi nešto ne štima, pogotovo za one od kojih se traži prihvaćanje tih mogućnosti. Pravo čovjeka je da ima, da dobiva, da sebi omogućuje, a drugom ne uskraćuje. Uskraćivanje bilo čega zbunjuje svijest, a zbunjena svijest iskrivljuje čovjekova uvjerenja. Percepcija samog života dolazi iz uvjerenja, pa ako su ona iskrivljena ni percepcija ne može drugačije izgledati.